

முள் மீது தூங்கும் ரோஜாக்கள்

ரே. ரவிசங்கர்

CA 20-93

முள்மீது தூங்கும் ரோஜாக்கள்

(கவிதை தொகுப்பு)

இரவிசங்கர்

பாகம் -1

முள் மீது

தூங்கும்

மோசனங்கள்

பதிப்புரிமை தாலாகிரியருக்கு
அ. வைப்பம. சேகர்.

Reginald

சே. 93

முன்னுரை

என்னை (நான்) நனைப்பதில்
நனைக்காமல்
என் மடி மீது தலைசாய்த்து
என் கனவோடு தூய்மை எழுந்தவன்
இந்த முன் மீது தூய்மை நேஜா
சொந்த நாய்டில் இருந்து
அகதி என்ற முத்திரை
குத்தப்பட்டு அன்னிய நாட்டுக்கு
அஞ்சலாகி இருந்தாலும்
புகலிடம் என்ற பெயரில்
எம் மொழியையும்
உணர்வையும் இங்கு
புதைத்திடலாகாது
நான் ஓர் தமிழன்
அன்னிய மோகம் என்ற
கட்டுக்குள் என்னை முடக்கி
என்சிந்தனைப் பழவையின்
சிறகினை ஒடித்துக்கொள்ள
விருப்பமில்லை
வாழ்க தமிழ் வெல்க தமிழ்மூலம்

(Handwritten signature)

வணக்கம்

வாழ்த்து

கன்னித் தமிழ் பேசும் கவியே
கருத்து முகில் பொழியும் மரையே
நனையட்டும் உன்கவியில் இப்புவிவே
நாளெல்லாம் வாழ்த்துவோம் உனையே !

பார் பகறும் பாவேந்தன்
பாரதியின் பாதை தனில்
பாவிராயம் ரவிசங்கர்
படைத்திருவீர் காவியங்கள்!

தேவருவி உன் கவிதை!
செந்தமிழே உன் எழுத்து !
கவிதைச் சொல் என்னும் முன்பீது
களவு காணும் ரோஜுகள்!

இப்பொம்
ஐ.எஸ்.சிவகுமார்

வாழ்த்து

இனிய இளவல் இரவிசங்கர்
இதயம் தேக்கிய எண்ணம்வடித்து
பலிபலர் த் தேனில் தோய்த்து எடுத்து
பாங்குடன் பைந்தமிழ்க் கவிதை தருகிறார்

முன்பீது தூங்கும் ரோஜா
முனைப்போடு படித்துப் பார்த்தேன்
கள் சொட்டும் போதைக் கவிதை
கருத்துக்கள் அனைத்தும் புதுமை !

இன்னும்பல கவிதை நூல்கள்
இதுபோல வெளிவரவேண்டும்
பின்னுகின்ற வரையும் போல
மேதினியபல் உணவர வேண்டும்!

எழுதுக கவிஞனே! எழுதுக!
இனியதமிழ்ச் சமுதாயம் ஒங்கிட
விழுதாய் வேராய் உன்றிட!
வெற்றிக் கவிமைப் பறித்திட!

இவ்வண்ணம்
அன்புடன் வாழ்த்தும்
இரவிபாரதி (எம்.எ)

மறைந்த மாவீரனின் கனவு நினைவாகிறது

விரைதயின் முனகல் சத்தம் கேட்கின்றது
விடுதலை முனையின் முனகல் சத்தம் கேட்கின்றது
மொட்டவிழும் மலரின் முனகல் சத்தம் கேட்கின்றது
அடிவான இருளில் உதயப் பிறப்புச் சத்தம் கேட்கின்றது
அடிவான விலங்கு உடையும் சத்தம் கேட்கின்றது
சிங்கள இராணுவத்தின் இறப்பின் ஓலம் கேட்கிறது
ஈழத்தாயின் பிரசவ வலியின் கீதம் கேட்கின்றது
தனித் துயிற் ஈழக் குழந்தைச் சத்தம் கேட்கிறது
சதந்திரக் குழந்தையின் தாலாட்டு
என் இதயச் செவிக்கு கேட்கின்றது

புதுக்கோர்ப்பு

வையகத்து வாழ் வாங்கு வாழ்பவன்
 நெய் அகத்தே பூசாது
 நற்குண பெண்ணையினை மனத்தே கொண்டு
 நாவங்கே நச்சரிக்கா மொழி கொண்டு
 சந்தைக்கு வராம சிந்தனையை மதி கொண்டு
 இர்சைக்கு வராம பச்சை கிளி போன்று
 தாயன்பு மடிவால் பேரன்பு பெரியவர் கொண்டு
 நாய்வற்ற உள்ளத்து தாயன்பு தனிச்சக வாய்வேயார்
 வையகத்தின் வாழி நுந்தி வாய்வேயார்

வாலாந்தி வாக்கங்கே கருமாரி செய்திப் பாலும்
 வேளாண்மை நிலவங்கு நீ வாயை திறந்திப் பாலும்
 தென்பயங்குப் பங்கிட்டு கவண்புகள் பேரம் புரியும்
 வன்பயங்கு வன்பயங்கென்று தெற்கவன் சதி செய்திப் பாலும்
 சதி விவகர சதந்திர இரை கவி ஷன்றில் சேர்ந்திடுமோ
 வாக்கங்கே கடிக்கங்கே புகாரி மயக்கமும்
 தாயன்பு மடியினிலே சதந்திரக்குழந்தையின் நீலாம்பரி
 குழந்தையின் மரணமில்லை அமலாவின் இரைக்கோர்ப்பு
 தாயக வெற்றியிலே இது ஒரு புதுக்கோர்ப்பு

மரித்த மாவீரன் பேசுகின்றான்

வானத்தின் முழு நிலவெங்கே?

நெல் அடி கேட்டு மறைந்து விட்டது.

கண்ணாடிக்கும் விட்டில்கள் எங்கே?

பகைவன் குறிபார்த்ததில் பதுங்கி இருக்கின்றது.

காலையில் கத்தும் காகம் எங்கே?

கூடு கட்ட மரம் இல்லாது தற்கொலை செய்து கொண்டது.

குயில்களின் கூ . . கூ . . பாட்டு எங்கே?

குரல் கொடுத்தால் இருக்கும் இடம் பகைவன்

அறிந்திருவானோ!?

வீதி வழி செல்லும் மாந்தர் எங்கே?

போருக்குப் போய் விட்டார்.

அவர் வெற்றியுடன் வரும் வரை

காத்திருக்கின்றோம்.

இறைவா எனக்கொரு வரம் வேண்டும்

இறைவா எனக்கொரு வரம் வேண்டும்
 இஷம் பகலாம் உன் துணை வேண்டும்
 ஈழம் போய் அங்கு வாழ வேண்டும்
 இறந்தவர் விபரம் தெரிய வேண்டும்
 துடிப்பு(துணை) கொல்பவன் ஷழிய வேண்டும்
 நாம் அங்கு தலை நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும்
 வானத்தில் ஆதவன் உதிக்க வேண்டும்
 வஞ்சகர் உடல்கள் மடிய வேண்டும்
 தவத்தில் நாங்கள் ஓங்க வேண்டும்
 படை இன்றி நாங்கள் வாழ வேண்டும்
 அடிமைகள் சிறைகளை உடைக்க வேண்டும்
 அங்கொரு ஈழம் பிறக்க வேண்டும்
 தவினையில் மகளிர் உடை வேண்டும்
 வாயிர் பாய் இன்றி வாழ வேண்டும்
 வரதர் சனைச் சிறை அங்கு உடைய வேண்டும்
 வாகுப் பெண்கள் வாழ வேண்டும்
 சாதிகள் தலை அறுந்து ஓ வேண்டும்
 புதிய மாகம் ஒன்று நடைபெற வேண்டும்
 உறங்கும் இடத்தில் விடித்திருக்க வேண்டும்
 இறைவா எனக்கொரு வரம் வேண்டும்

பனைமரத்து நிழல் அதளில் ஓர் அழகுரல்

பாலுக்கு அழுதங்கு
பனைமரத்து நிர்லினிலே
பரிதவிக்கும் ஓர் குழந்தை
மூடிய சேலைதனை விலக்கி
முலை எடுத்து அமுதாட்ட
தாய் அங்கு போகையிலே
வானத்திலே வட்டரிடும்
பருந்தொன்று குறிபார்த்து
துப்பாக்கி முனை கொண்டு
பச்சை இளம் பாலகனை
பாடையிலே ஏற்றியதோ
விழி கொண்டு குறிபார்க்கும்
இராணுவமே
உனக்கு விழியின்றிப் போகாதோ
கை கொண்டு நீரேந்தும் தூப்பாக்கி
உனை அங்கு குறி பார்க்காதோ
நான் சிந்தும் கண்ணீரில்
நீ(ர்) முழுகிச் சாகாயோ.

என்று விடியும் சுதந்திர பூமி

பாலை வனத்திலும் பூக்கள் பூக்கலாம்
பாதி இரவிலும் சூரியன் உதிக்கலாம்
நாளைய விடிவிலும் ஈழம் கிடைக்கலாம்
நம்புவார் ஒன்றாய்ச் செயற்படின்

நல் தமிழ் மலர்கள் தரணியிலே மரித்தாலும்
பண் கொண்ட பூமியில் துளிர்ந்திடும் மறு உயிர்
வாய்கை விடாம் இலங்கையை விட்டு
பிரிந்திடும் ஈழவர் குடில்கள்.

வஞ்சகர் அறியார் மனண்டவர் வீரம்
பண் கொண்ட பூமி அறியும் மரித்தவன் வீரம்
விபத்தில் சிறந்தவன் ஈழத்து தமிழன் என்று
நாளைய சூயில்கள் பாடினும் பாட்டு
என்று விடியும் இந்த சுதந்திர பூமி.

யார் அந்த நால்வர்

பெற்றோர் முதல் உற்றார் வரை
சிறியவர் முதல் பெரியவர் வரை
பாமரர் முதல் படித்தவர் வரை
சொல்லிடும் உரை
நாலு பேர் மதிக்க நட.

யார் அந்த நால்வர்

அப்பா, அம்மா, அண்ணன், தங்கையா?
மாமன், மாமி, மனைவி, மச்சானா?
இல்லை!

ஆடி அடங்கி உயிரது உடல் விட்டு
ஆறடி நிலத்தை நாடிச் செல்லும் போது
பாடையை காமக்கும் அந்த நால்வர் தூண்
நாம் சொல்லும் நால்வர்.

இறைவன் இருக்கின்றான்

வாவிலை ஆயிரம் விண்மீன்கள் படைத்தான்
 இரவுக்கோர் நிலவைப் படைத்தான்
 கலுக்கோர் ஆதவனைப் படைத்தான்
 மண்ணிலை ஆயிரம் உயிர்கள் சமைத்தான்
 இங்கு தான் இறைவன் நமக்கு புரிகின்றான்.

ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் இரு உடல்கள் படைத்தான்
 பெண்ணுக்குள் கருவை வைத்தான்
 ஆணுக்குள் விந்தை வைத்தான்
 இருவர் கூட காதல் வைத்தான்
 உடலோடு இணைய முயற்சி வைத்தான்
 இன்பத்தின் முடிவில் புதிய உயிர் சமைத்தான்
 உயிருக்கு உடல் ஒன்று வைத்தான்
 தந்த மாத தவணை வைத்து
 மரணிலை பிறக்க வைத்தான்
 உயிர் பிழைப்பதையே புரிய வைத்தான்
 மனதயின் நீளத்தை கணக்கில் வைத்தான்
 பிறப்புக்கு ஓர் இறப்பு வைத்தான்
 இறக்கின்ற தேதியை ஒரித்து வைத்தான்
 இங்கு தான் இறைவன் எங்கு புரிகின்றான்.

இயற்கையில் ஓர் குடும்பம்

வானத்திலே வெண்ணிலவு
வாய் விட்டு சிரித்ததினால்
பூமியிலே அல்லிப் பூ
நாணத்தால் முகம் துவண்டு
உறவாடி மகிழ்ந்ததம்மா.
விடியலிலே அல்லி தாயாகி
மசக்கையிலே துடிக்குதம்மா
இன்று பிறந்து விட்டாள் புது அல்லி
அப்பா யார் என்று கேட்கின்றாள்
தாயல்லியைப் பார்த்து
பாவம் அவள் அழுகின்றாள்
அமாவாசை தினம் இன்று
அப்பாளை எப்படி காட்டுவது.

தெற்குப் பக்கம் வனவாசம்

தாய் நாடு போய் வந்தோம்
சொந்தம் பந்தம் பார்த்து வந்தோம்
யாழ் ஊரும் போய் வந்தோம்
நடை முறைகள் பரவாயில்லை

விசாவைத் தான் திருப்பிப் பார்த்தான்
விசாரணை ஏதும் இல்லை
யாழ் அங்கு வாழ முடியாது
கொழும்பினிலே வீடு வாங்கி வந்தேன்

அப்படியா சங்கதி

வீடு என்ன விலை, விலைவாசி எப்படி?
மார்க்கை மாத்தினால் மார்க்கெட்டை பிடித்துவிடலாம்
மார்க் இப்போ என்ன போகுது?
இருபதில் இருந்து முப்பது போகுது
அன்ரியன் நாட்டில் முற்றும் வாங்க பேய்கள் போகுது
பேய்கள் வாழும் இடம் கல்லறை
இதை அறியாத மானிடம் சில்லறை

வீரம் இல்லா காதல்

விழியோரம் மின்லிட்டு
இதழோரம் பொய்யுரைத்து
மனதோடு பந்தலிட்டு
மலிவாக வாங்கிடும் முத்(து)தம் காதல்.

ஊர் அங்கோ, உற்றாரோ எதிர்த்து நின்றால்
போரிடுவார் சிலர்
மறுவர் சாதல் என்றோ, முழக்கயிறோ, நீர்க்கிணறோ தேடிடுவார்
வீரம் இல்லா காதலர்கள்
வாளெடுத்து முரசரைக்க தெரியாது
தாள் எடுத்து தற்கொலையின்
சிறப்பதனை தம் அஞ்சலியாய் வடித்திடுவார்.

ஏன் என் உயிரை குடித்தாய்

நீ என்கு இருக்கின்றாய்?
உங்கள் நெஞ்சக்குள் இருக்கின்றேன்.
அதனால் தானே சூடாய் எதையும் அருந்த மறந்தேன்
வெப்பத்தில் துடித்திடுவாய் என்று
தளிராக மது பானம் அருந்திறேன்
குடித்து விட்டாயே
நீயே என்னுயிரை குடித்து விட்டாயே.

நன்றி அற்ற மனிதன்

எங்கிருந்தோ வந்தோம்
பூமியியே பிறத்தோம்
புணர்வுண்டு வாழ்ந்தோம்
அன்னை ஒன்று கண்டோம்
தந்தையொன்று கண்டோம்
சுற்றும் ஒன்று கண்டோம்
கடிக் குலவித்திரிந்தோம்
மண நூள் கண்டோம்
மகப் பேறு கண்டோம்
தங்கி வாழ்ந்தோம்
மரணத்தில் உடல் விட்டு போகின்றோம்
போகும் போது நம்முடன்
வாழ்ந்த எவருக்காவது
நன்றி சொல்லி விட்டா பாதையிலே போகும்.

புற்று நோய்க்கு பெண்பார்வை

உன் விழிப் பார்வை
வேல் போன்றது
அதனால் தான்
என் இதயம்
தினம் காயப்பட்டு
புண்ணாகி
புற்று நோய் ஆனதோ?

அவள் ஒரு அந்தரத்து வானம்

ஆனா யிலே விட்டில் பூச்சிகள்
மேலாடையிலே மேகக் கூட்டம்
நெற்றியிலே முழுப் பிறையொன்று
வாய் வார்த்தையிலே ஆதவன் கதீர்கள்
பார்வையிலே ஒரு மின்னல்
கண்கள் இரண்டு மோதுவதிலே இடி முழக்கம்
கந்தற் கற்றையிலே கார்கால மேகக் கூட்டம்
மொத்தத்திலே நீயொரு அந்தரத்து வானம்
எட்டி விட நினைக்குதடி மனம் தினம்
கட்டுதடி கோட்டைகள் பல என் உள்ளத்து மேட்டில்

மன மோகம்

பூக்கள் கொண்ட
 சோலைக்கு போனேனடி
 பூவின் தேன் கண்டு
 வண்டாக ஆனேனடி
 மாமரத்தின் கிளைகளிலே
 சூயில் பாக்க கண்டேனடி
 உடன் சூயிலாக மாறி
 பாடி மகிழ்ந்தேனடி
 சிற்பி வடித்தெடுத்த
 பொற்சிலை ஒன்று கண்டேனடி
 அக்கம் பக்கம் பார்த்து விட்டு
 அள்ளி முத்தம் வைத்தேனடி
 கனவிலிலே கன்வி
 ஒருத்தி வந்தாளடி
 காலை வரை பேசி விட்டு
 காணாமல் போனாளடி
 காற்றுக்கு கோபம் வந்து
 அவள் ஆடை விலகக் கண்டேனடி
 அப் பூவாடையிலிலே
 நூலாக மாற மனம் இப்போ துடிக்குதடி

அறாப்பி விட்டார்களே
இன்றோமா புரியவில்லை
கடிதத்தின் சாரம்
சர்சாரம் வேண்டும் அம்மா.

மேகத்துக்கும் தாகம் உண்டு

ஒடும் மேகங்களை
நிறுத்தி வைத்து பேச ஆசைப்பட்டேன்
நிற்கவில்லை
பக்கத்தில் இருந்த
ஒரு பருவ நிலா
கண்ணாசைத்தது
நின்று விட்டது மேகம்
ஓ இந்த மேகத்துக்கும்
தாகம் உண்டு

இனிய தமிழே

ின் இனிய தமிழே
 ஆங்கிலேயன் வார்த்தைகளால்
 அல்லல் உறும் அன்னைத்தமிழே
 நாய் மொழியில் பேச நினைப்பதை
 மருத்தறுக்கும் அன்னியனே
 முன்னவர் தந்த மொழியை
 மறை சேர்க்க முற்படும் மானிடமே
 மொன் போன்ற தமிழ் மொழியை
 மார்வாடிக் கடையில் வைத்த பின்பும்
 மரிழன் என்று சொல்வதில் யாருக்கு பெருமை

மானன் பெற்ற மருமகளாம் தமிழ்
 இன்று வயது பதினாறு
 மார்க்கண்டேயன் போன்ற தமிழ்
 நாய் பெற்ற குழந்தையாம் தமிழ்
 நாரை வார்த்து கொடுக்கலாமா
 மானிட சாதியின் மகத்துவமாம் தமிழ்
 மானம், கற்பு, மணவினை, இல்லறம்,
 மானம், தர்மம் கொண்டதாம் தமிழ்
 ஆதியிலே வந்த தமிழ்
 ஆதரவின்றிப் போகலாமா
 ஆற்றல் இல்லா மானிடன்
 அறிவின்றி அளந்தால்
 அளவு கோல் போதுமா?

அவசரக் காதல்

கடிதம் வரைந்தேன்
பதில் வரவில்லை
படிப்பதை நீ அறியவில்லையோ
கண்ணசைத்தேன்
நீ கவனிக்கவில்லை
உன் விழிகள் பார்வை இழந்தவையோ
ரோசா மலர் தந்தேன்
நீ நுகரவில்லை
வாசனை உனக்கு பிடிக்கவில்லையோ
இவற்றுக்கு உன் இதமான பதில் எப்போது?
கடிதம் வரைந்தாய்
முகவரி இல்லை
கண்ணசைத்தாய் அங்கு காதல் இல்லை
மலர் தந்தாய் அதில் மணம் இல்லை
நீ தந்தது காகிதப் பூ.

சொன்னாலும் ஆறாதப்பா

நாயில் எழுந்திருக்க அவள்
நன்னத்தில் முத்தமிட்டேன்
முகம் கழுவிட வென்னீரும் போட்டு வைத்தேன்
தேகம் முடிட மாற்றாடை எடுத்து வைத்தேன்
நெற்றியிலே குங்குமத்தை வட்ட நிலா போல இட்டு வைத்தேன்
பாதங்கள் நோகாமல் பாதரட்சை அணிந்து வைத்தேன்
தேகம் நோகாமல் சுழுக்கதுவும் எடுத்து விட்டேன்
பசியாற பலகாரம் சுட்டு வைத்தேன்
ருசியாக இருக்குமோ என்று பரிமாறினேன்
திசை மாறி உப்பில்லை பண்டத்திலே என்று
கையினிலே சூடு வைத்து விட்டாள்
அன்பாக வைக்கின்றாள் என்று விட்டு வைத்தேன்
ஆனால் சொன்னாலும் ஆறாதப்பா அவள் சுட்ட புண்.

பார் பாவி

ஓர் ஒரு முத்தம் கொடுத்தேன்
ஆயிரம் முத்தம் தந்தாய்
ஓர் ஒரு கடிதம் வரைந்தேன்
பண்ணற்ற கடிதம் வரைந்தாய்
நாகக்கத்தில் உனை நினைத்தேன்
ஆயிரம் கனவு தந்தாய்
உன் இதயத்தைத் தருவாயா என்றேன்
இதயமென்ன உயிரையே தருவேன் என்றாய்
வாகக் கணை கோட்டேன் வைத்தாய் விரித்து விட்டாயே பாவி

ஈழத்தில் இருந்து ஓர் கடிதம்

அன்பான காதலீமை!
என் சோகத்தை விட
தாய் நாட்டின் சோகத்தை எழுதுகிறேன்
என் எழுதுகோலில் மை இல்லை
என் இடக்கையை வொட்டி
அதன் இரத்தத்தை
வலக்கையின் பேனாவுக்கு
மையாக்கி
வாக்கின் றேன்
ஈழத்தின் சோகத்தை
மலலாக!

சுதந்திர ஈழம் வேண்டும்

வற்றுத நதி வேண்டும்
வேளாண்மை கொண்டிங்கு
பற்றுற்ற மனம் வேண்டும்
தேன் சொட்டும் தமிழ் வேண்டும்
திசையது நான்கும் வேண்டும்
தமிழ் வாய் வாய்விடும் வாய்
வாக்கும் வேண்டும் கிழக்கும் வேண்டும்
வாணம் வேண்டும் வானைக்காற்றும் வேண்டும்
இயற்கை அலையும் முக்கோண மலையும் வேண்டும்
மலையோடு மருவும் வேண்டும்
தளிர் கொய்யும் இவையும் வேண்டும்
புறம் போவ குல்லாத் தொய்யும் வேண்டும்
வாய்விடும் வேண்டும், இவம் வாய்
ஒரு தனி நாடு வேண்டும்
வேண்டும் வேண்டும் சுதந்திர ஈழம் வேண்டும்

விடுதலை வெகுதூரம் இல்லை

ஈழத்தைப் பார்!

ஈன்றெடுத்த அன்னையைப் பார்!

தோள் கொடுத்த தந்தையைப் பார்!

யார் செய்த விதியால் தவிக்குது பார்!

நல்விதைபாய் முளைத்தெடுத்த தமிழை

அறுவடை செய்ய நினைக்காதே

ஆறுபடை போர் தொடுத்தாலும்

அஞ்சிட நினைக்காதே.

நாம் அரியணை ஏறும் நாள் வெகுதூரம் இல்லை

ஆழ்ந்த சிந்தனை உனை அரசனாக்கும்

ஆண்டி வாழ்க்கை அலைந்தே ஓடும்

வாகை சூடும் நாள் உனை வணங்கிப் பாடும்

விடுதலை வெகுதூரம் இல்லை

நின்மதி கொள்வோம்

வானமுண்டு பூரியுண்டு
வாழ நல் வழியுமுண்டு
கூடி வாழ சுற்றமுண்டு
குழைந்து பேச நல்தமிழும் உண்டு
வானமங்கை ஈமுண்டு
கவனம் பாட யாமும் உண்டு
யாழை ஆள வாழ்வும் உண்டு
யாகம் செய்வோம் விடுதலை வேண்டி
தியாகம் செய்வோம் உயிரையும் மீறி
பாதகம் செய்வோரை பாரை விட்டுத் தூத்திடுவோம்
நீதி வேண்டி நெடுதூரம் செல்வோம்
விடுதலை கண்டே நின்மதி கொள்வோம்.

தொலைந்த முகவரிகள்

பள்ளியிலே படித்திருந்தேன்!

பாடத்தை

கன்னி உன் மனமறியேன்!

அப்போது

காதல் என்று எழுதி வைத்தாய்!

கரும் பலகையில்

கற்றுத்தந்தாய் இதமாக

பெற்றுக் கொண்டோம் பதமாக

பிரிய விடையின்றிப் பிரிந்தேன்

புகலிடம் தேடி ஓடினேன்

பார் மேலே

தொலைத்து விட்டேன் உன் முகவரியை

தொலைந்தது உன் வீட்டு முகவரி தான்

உன் முகவரி என் இதயத்தில்

முத்திரை குத்தப்பட்டு விட்டது

இது அஞ்சல் ஆகும் நாள் எப்போ?

சந்தர்ப்ப வாதி

ஐயகோ கிணற்றினிலே குழந்தை
வீழ்ந்து விட்டது.

காப்பாற்ற ஆண் ஒருவன் இல்லையா
நான் உள்ளேன். தாயே

பதறாதே நீயே

சீக்கிரமாய் குதியப்பா

நீச்சலது தெரியாதே

கிணற்றுக்குள் கற்றுக் கொள்.

தாயே காப்பாற்றி விட்டேன்

கரையேறி விட்டான் குழந்தை

கிணற்றுக்குள் நீயென்ன செய்கின்றாய்

நீரில் விழுந்தது தான் விழுந்து விட்டேன்

நன்றாக குழித்து விட்டு கரையேறுகின்றேன்

மறைந்திருந்த காதலன்

காதல் கொண்டு பார்த்தேன்

கனிவுடனே உதிர்த்தாய் புன்சிரிப்பை

கண்ணையத்துப் பார்த்தேன்

விழியால் கதை சொன்னாய்

நாணங் கொண்டு திரும்பினேன்

நான் 'அவன்' இல்லை

என் பின் நாணி நின்றான் உன் காதலன்

தமிழுக்கு அளவில்லை, அழகுண்டு
எடை போட்டால் நிறை இல்லை
கொடை உண்டு
தாழ்வின்றி வளர்ந்த தமிழ்
தளிர் கொண்டு மரான தமிழ்

ஆதியிலே வந்ததென்று தெரிந்த பின்பும்
அகிலத்தின் புகழை எல்லாம் வென்ற பின்பும்
ஆண்டியாகிப் போக விட மாட்டோம்
அரசவை ஏற்றிச் செல்வோம்

ஆதி மூலம் விதைத்த பொன் வயலாம் தமிழை
அறுவடை செய்து திரிக்க நினைக்காதீர்
வானத்தில் ஆதவன் இன்றிப் போனாலும் போகலாம்
நாம் அரவணைத்து, தாலாட்டிய தமிழ்
எம்மை விட்டுப் போகாது.

சம்சாரம் வேண்டும் அம்மா

பாராட்டி சீராட்டி
பல அபரூட்டி
சிந்தையிலே புது மொழியூட்டி
பள்ளி செல்ல வழி காட்டி
படித்து முடிந்த பின் புது நாடு காட்டி
பார் எங்கும் மகன் பெருமை புகழ்ந்து காட்டி
வாயதை எண்ணிக் காட்டி
அறிவை பெருக்கிக் காட்டி
நான் எழுதும் ஓர் கடிதம்
நீங்கள் கண்டு
பாவம் நொந்து
பாவம் அவன் மூத்த பையன்
பசிக்கங்கு தவிக்கின்றான்
ஆக்கிப் போட ஆள் இல்லை
என்று கொண்டு
அவசரமாய் முடிவு கொண்டு
கடிதத்தின் சாரம் அறிபாய்மலே
வயதான பாட்டியே
மகனின் வயிற்றுப்பசி தீர்க்க நல்லாள்
என்று கொண்டு
போல் நாடு போய் வா என்று
பல இலட்சம் கொடுத்து
பான்றும் சேர்ந்தும் கொடுத்து

தூபால்காரருக்கு எச்சரிக்கை

யான் எழுதும் இக் கடிதம்
கடிதமல்ல!
இதயம் போடும் மையல்கள்
மையினால் அல்ல!
இரத்தத்தினால்
இக் கடிதம் சேரும் முக(வரி)
எனதல்ல
என்
இக் கடிதத்தினுள் இருப்பது
காகிதம் அல்ல
அவள் இதயம்
அவசரப்பட்டு குத்தி விடாதீர்கள்
முத்திரை!
பாவம் அவள் இதயம் தாங்காது.

நாற்று நட்ட நயவஞ்சகி

எந்தன் மனமுது ஒரு பாலைவனம்
பூக்கள் இல்லாத நந்தவனம்
ஒற்றை விதைபொன்றை விதைத்தவள்
ஒரக்கண்ணால் விட்ட நீரில்
தழிர் த்தெழுந்த காதற் செடியை
ஒற்றன் ஒருவன் வார்த்தை நம்பி
மொட்டவிழ்ந்த காதற் பூவை
மனலை மீது சூடி
மண நான் பார்க்க முன்பே
அறுவனை செய்துதீனோ
நாற்று நட்ட நயவஞ்சகியே

மனம்

என் மனமே
நீ என்ன
சத்திரமா?
வருகின்ற, பார்க்கின்ற,
பெண்களுக்கெல்லாம்
இடம் தந்து
தூங்க வழி அமைத்து
துணை நிற்கின்றாயே.

அலையாக் காதலிக்கும் கரைகள்

அலைந்து நெழிந்து வருகின்றாள்
கொண்ணையிலே வெள்ளைப் பூச் சூடி
தொட்டு விட்டு திரும்பி ஓடுகின்றாள்
இதழ் அதிலே ஓர் புன் சிரிப்பு
உமிழ்ந்து இட்டு விட்டுப் போகின்றாள்
இட்ட முத்தம் உப்பாக கசந்தாலும்
திகட்டாத அன்பால் அரவணைக்கிறான்
காலம் இட்ட கோலத்தால்
கடி வாழ முடியாது தவிக்கின்றான் கரை.

புதுமைக் காதல்

உன் விழிப்போரம் ஏனடி மின்னல் அடிக்குது
கால் குழிபோல ஏனடி கன்னம் குழி போடுது
நதியோர நாணல் போல ஏனடி உன்கந்தல் நெழியுது
உன் ரோசா இதழோரம் ஏனடி வண்டு பொய்க்குது
ஆடும் சுகி இரண்டை ஏனடி ஆணை முடுது
என் கை விரல் பட்ட பூன் ஏனடி
உன் உடல் வில்லாய் வளைபுது

என் காதலிக்கு எத்தனை எதிரிகள்?

இனியவளே!

என் மனதுக்கு உரியவளே
உன் புன்சிரிப்பு எனக்கு சொந்தமானது
மாற்றான் பார்த்து பல் இழிக்கவல்ல
உன் இதயம் எனக்கு சொந்தமானது
பாக்டர் இதயத்தாடிப்பு அளக்க அல்ல
நீ அணியும் உடைகள்
எனக்கு

நெர்ப்பவனும், தைப்பவனும்
தொட்டுப் பார்க்கவல்ல
உன் நிழல் எனக்கு சொந்தமானது
மாற்றவர்கள் மிதித்துப் போகவல்ல
இப்படி எத்தனை தினம் தினம்
எதிரி வாழ்க்கை
வா . . . மனிதர்கள் இல்லா உன் தேடி
ஆதாம் ஏவாள் போன்று வாழ்வோம்

வரதுட்சணை

உயிர் கொடுத்தான் தந்தை
பெற்றெடுத்தான் அன்னை
வளர்த்தெடுத்தனர்
பெற்றோர்
வாழவைத்தவன்
கடவுள்
படிக்க வைத்தவன்
ஆசிரியன்
உழைக்க வைத்தது
வறுமை
ஊக்கம் தந்தது
சேமிப்பு
அடுத்து பிறந்தவள்
தங்கை
முன்பு பிறந்தவள்
அக்கா
நேற்று வந்தவன்
கேட்கிறான்
வரதுட்சணை
கொடுமை
இது
கொடுகையிலும் கொடுமை

அன்னிய நாட்டில் ஈழத்துக் குழந்தைகள்

மம்மி டாட்டா
பம்மி டாட்டா
போகுது குழந்தை
புறத்தைக் காட்டி

அம்மா என்றால்
தரக் குறைவாம்
தமிழில் உரைத்தால்
தலை குனிவாம்
பம்மி என்றால்
படு ஹோக்காம்
பாபம் இது தான்
என் செய்யும்
பள்ளியில் சுற்ற பாடத்தை
முழுதாய் குழந்தை ஒப்பிக்கும்
முழிப்பவர் தாய் தந்தை
விளங்காப் பாலையில் மோகம்
கொண்டு
மோசம் போகாதீர்.

நெய்தல் வைதல்

கவிதை நெய்தல்
என் தொழிலல்ல
வைதலே என் தொழில் என்பேன்
ஆண்டையற்ற அரக்கர் கூட்டம்
தட்சணை கேட்பதை வைதல்
சாதி வெறி கொண்டு
சனத்தை பிரித்தலை வைதல்
தீய வழி கொண்டு
திரிபவரை வைதல்
இது போன்று வைதல் என் தொழில் என்பேன்

மரணத்தின் சோகங்கள்

நினைவுகளையும் கனவுகளையும் புதைத்து விட்டேன்
நீண்ட நாள் பயணம் ஒன்றை முடித்து விட்டேன்
வசந்தத்தின் நுகர்வுகளை இனி என் நாசி அறியாது
சூயில் பாட்டின் கீதங்களை என் செவிகள் வாங்காது
வசை பாடும் வீண் பேச்சுக்கு நாவில் இடமேது
சற்று முன் பார்த்து கண்ணசைத்த மங்கைதனைப் பார்க்க
என் விழிகளுக்கு இனி வேலை இல்லை
மண்ணுக்கே அது உரமாகும்.

ஈழ தேசம்

துப்பாக்கி எடுத்தங்கு தூரத்திற் கடுகின்றார்
துப்பார்க்கு தாயடிமை தெரியாதவர்.
மொய்ப்பார்க்கு மொய்யுடமை புகட்டி அங்கு
துப்பார்கள் அடிக்கின்றார் கூலிகள்.

இராணுவம் வானத்திலே வட்டமிட்டு வந்த பின்பு
வடிக்கின்றார் இலங்கையின் வரை படத்தை
பார்க்கின்றார் பிரதமர் புதுப் படத்தை
வடக்கெங்கே கேட்கின்றார்
வாந்தி எடுக்கின்றார் வட்டமிட்டவர்
ஒப்பரேஷன் பூமி அதிர்ச்சி என்கிறார் பெரியவர்
அதிர்ந்ததென்னவோ பூமி தான்
அதிர்வினால் விடிந்ததும், விழித்ததும் பூமிதான்
வைகறை மேகம் காய முன்பு
புறப்படு தமிழா களத்துக்கு.

கண்ணி வெடி

சேவல் கூவி எழுந்த நாட்கள் போயாச்சு
நெல் அடி கேட்டு எழுந்த நாட்கள் பழகிப் போச்சு
அடி மனது உடைந்தே போயாச்சு
ஆண்மை வீரம் மனதே திடமாச்சு
காலையில் கதைகள் பேச நேரமில்லை
கண்ணிவெடி வைக்கவே நேரம் போதவில்லை
அடிமை விலங்கை உடைக்கச் சொர்வு இல்லை
இதைவிட வேலை எமக்கு வேறில்லை.

மாஸீரர் நூள்

மொட்டவழாப் பருவமலரீர?
உன் மேனிதனை கொய்தவன் யாரீர?
கட்டவிழாப் பருவத்திலே
தொட்டிலிட்ட தாயவளும்
தோளில் இட்ட தந்தையும்
தோளளவு நீவளர பார்க்க முன்பு
பாடையிட்ட கயவன் யாரீர?

காளை உந்தன் மேனிதனை
தொட்டுப் பார்க்க காத்திருந்த பூவையினை
ஓலமிட்டு ஓடியவைத்த பாவியவன் யாரீர?

எங்கப்பா போகின்றாய்?
போருக்குப் போகின்றேன்
போய் வா மகனே
என்றனாய் வாசலிலே காத்திருந்த
பெற்றோரை, உற்றாரை
வானத்தில் நான் இருந்து
விடிகின்ற ஈழத்தைப்
பார்க்கின்றேன் என்றாயோ
உன் பிரிவின் துயர்கொண்டு
நாம் சிந்தும் கண்ணீரில்
ஆயிரம் விநோதப் பூ பூக்கும்
அவை சொல்லும்

வீரமற்ற ஒற்றன்

போதி மரத்தடியில் பாடங்கற்றவன்
பாதியில் எழுந்து வந்த கொற்றன்
துமிழனைக் கொல்லாமை இழிவென்றவன்
எல்லாளன் கதைதயதை அறியாதவன்
கல்லாமை இவன் களத்தினிலே
புறங்காட்டி ஓடினும் நரிவர்க்கும்
மறை நீரில் வீரம் பேசிடும் தவக்கையை போல்
முடிகின்ற தேதியை அறியாத மந்தையன்
மனித வர்க்கத்தில் இவன் ஓர் ஒற்றன்

ஏரினால் பட்ட புண் அறுவடையில் மாறினும்
நாரினால் நொந்த பூ மாலையில் சாய்ந்திடும்
வாரினால் சடை பின்னலிலே தூங்கிடும்
பூவினால் பகை களத்திலே முளங்கிடும்
வேரினால் முளை வானை ஓங்கிடும்
விடுதலைப் போரினால் சூழம் மலர்ந்திடும்
போரினால் பட்ட தன்பம் விடுதலையில் மாறினும்
மாறினும் புதிய சூழம் விண்ணையும் ஓங்கிடும்

புரட்சி அறியாத பெண்

பாடிவிட்டான் பாரதி புதுமைப் பெண்ணென்று
ஓடிவிட்டான் விபரம் சொல்லாமலே
பின்பு வந்தவன் பாடிவைத்தான் புரட்சிப் பெண்ணென்று
அரங்கேற்றம் ஆகும் முன்பே அனலில் வெந்து விட்டான்
கேள்வியுற்ற பெண்கள் எல்லாம் புரட்சி என்று ஒடுகின்றார்
பாரதியும் பாமனிதனும் சொன்ன புரட்சியின் அர்த்தம்
புரியவில்லைப் போலும்

புரட்சி என்று சொல்லிக் கொண்டு
ஆணுக்கு அடிமை இல்லை என்று கொண்டு
ஆறடிக்கு நந்தலை ஓரடியாக்கி
மகிமையாம் குங்குமத்தை வேறாக்கி
தோள் கொண்டு கால் தழுவும் சேலை மாறி
அரைப் பாதி ஆடையாகி
கணுக்கால் தொடங்கி தொடைத்தசை தெரிய
மச்சத்தின் மிச்சங்கள் கரும்புள்ளி மிளிர
வேல் போன்ற விழிகளிலே மை எழுதி
தாய் மொழியாம் தமிழ் உரைக்கும் உதட்டிலிலே
புதுமொழி பேசி நடை மாற்றி உடை மாற்றி
போகின்றாளாம் புரட்சிப் பெண்
பாவம் புரட்சி அறியாத பெண்.

ஈழத்தார் பூவையார்

பூவை அணிவார் பூவையார்
நெற்றிப் பொன்மையும் அணிவார் பூவையார்
பூவை அணிவார் பூவையார்
பூப் போன்ற உயிரில் தூய்மைக்கியும் அணிவார் பூவையார்

சாது பிரண்டால் தாங்காது பகைவர்கள் கூட்டம்
பூவையார் விடுதலை கோட்டால் விடியாது பூமி
என்று புறப்பட்டு விட்டார் நுந்தமிழ் பூவை
விடுதலை நோக்கி விடிவை நோக்கி
மண் விடுதலை மட்டும் இன்றி
பெண் விடுதலையும் வேண்டி நிற்கின்றார்
பூவையார் கோரியில் வென்று
பூபாலை சூட வேண்டி
செய்கின்றேன் புதிய யாகம்
வென்றாவா பூவையாரே வென்றாவா.

தூமிழா உனக்கும் வாழ்வுண்டு

தீராத கொலைப் பரி கொண்டு
உயிர் உண்ணும் இராணுவமே
நீ உண்ட உடல் எத்தனைவோ
இறை மீட்டுப் பாரங்கே

ஆரியனே பகலிலே இராணுவத்துக்கு
(மாதே) பார்வை காட்டாதே
வாடி பகவானே இராணுவத்தின்
கவனம் பைதனை நெருங்காதே

உடல் கொண்ட அலைகளே
உந் படையை கவிழாமோ
மண் கொண்ட பூமியே
துறைப் படையை தூசராமோ
விண் கொண்ட வானமே
வானூர்திப் படையை தீழுட்டிப் பாராமே

கலிகள் சூப்பாக்கி ஏந்தும் கை
கிளங்காமல் போகட்டும்
அவர் குறிபார்க்கும் கண்ணங்கு
குருடாகிப் போகட்டும்

தாய்க்கும் இதயம் அவன்
தாளாசிப் போகட்டும்
அவன் உடல் ஓடும் குருதி அய்கு
ஆறாக ஓடட்டும்
பசி கொண்ட பருந்தெல்லாம்
வயிறார உண்ணாட்டும்

வாழ்க என் தாயகமே
வளம் கொண்ட நம் ஈழமே
வீழ்க இனி வெறிக்குய்ப்பல்
வினாவில் அவர்க்கு அழிவுண்டு

காதலுக்கு ஓர் கேள்வி?

கனவு சாதவாகுமா? இதென்ன சினிமாவா?
என்னோடு கூடவாகுமா? மூஞ்சியைப்பார்த்து சொல்றன்
இதுவே உஷ்வாகுமா? பாட்டுக்கட்டமா
இன்பத் தென்றலாகுமா? காதலி பெண்ணா தென்றலா

கரைப்போரம் நாணல் ஆடுமா? பாத்துத் தான் சொல்லணும்
கவிப்போடு சேர்ந்து பாடுமா? திரும்பவும் பாட்டுக்கட்டமா
இளம் தென்றல் ஓடி ஆடுமா? கால் இருந்தால் கட்டாயம்
இதுவே இன்பமாகுமா? யோரா இருக்கும்.

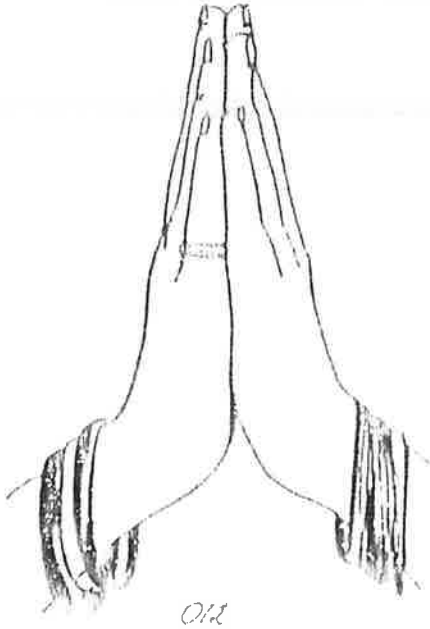
நெற்று வந்ததா? போன் போட்டுத்தான் கேக்கணும் மனைவிகிட்ட
காதல் இன்றுவந்ததா? யாருக்கப்பா தெரியும்
கவிதை பேசி வந்ததா? கவிதையும் இல்லை சுத்திரிகாயும் இல்லை
இல்லை கண்ணீர் தந்ததா? காதலுக்கே கண் இல்லை
அப்புறம் எப்படியப்பா கண்ணீர்.

வாணம் கொண்ட பெண்ணே

ஓ பெண்ணே!
அழகின் சிகரமோ.
வானத்தேவதையின் மறுபிறப்போ
உன் சிவந்த உதடுகள்
சிந்தி செதுக்காத சிற்பங்கள்.
பின்னிய சுந்தல் கருநிறநாகம்
நீ பெண்ணையின் இலக்கணத்தில் புதியநாமம்
நம்பினோன் நம்பி மனம் பறி கொடுத்தோம்
ஆனால் இன்று பெய்த மழையில் தான் புரிந்தது
அந்தனையும் நீ புரிக் கொண்ட வாணம் என்று.

எமாற்றாதே எமாறாதே

வாய்த் குடிக்கும் பூக்களை எல்லாம்
சொய்து தலை மேலே குடிக்கொண்டு
பெண் பூமணம் என்று சொல்லித்திரிஷும்
பெண்ணுகளை
ஆண்டவரின் காதில் பூ வைக்கிறீர்களா?

தேவதையின் மறுபிறப்போ

தேய்பிறையா இல்லை வளர்பிறையா
தேயாத வளராத அரைப் பிறை தான் உன் நெற்றியா
வானம் இருண்டு போனாலும் ஒளிர்வீசும்
ஆதவன் தான் உன் இருவிழிகளா
உருண்டு திரண்டு பின்னலிட்டு நீண்டு மலர் கொண்டு
மணம் வீசும் நந்தவனம் தான் உன் கூந்தலா

வாள் கொண்டு ஓடிவரும் போர் வீரரை
தோள் அமர்த்தி பின்வாங்க வைப்பது தான் உன் வேல்விழியா
ஆடவனின் மனத்தின் குணமறியும்
நுகர்வு கொண்டது தான் உன் நாசியா
வானத்திலே காணாமற் போனதோர் நட்சத்திரம் தான்
முக்குத்தியாய் நீ அணிந்து கொண்டாயோ

கொவ்வைப் பழம் தேடும் கிளியெல்லாம்
உன் இதழ் கண்டால் கொத்திச் செல்லும்
திரைகடல் ஓடியும் கிடைக்காத முத்துக்களை
உன் முரசதில் அமர்த்திக் கொண்டாயோ
பாம்பது தழுவுது சிவன் கழுத்து
பாவலர் கவி கொண்டு படிப்பது தான் உன் கழுத்து

சிறு மலையாய் இரு குன்றாய் பிரிவாகி
உன் மார்பில் அமர்ந்தங்கு
பெண்ணென்று உயர்ந்து உணர்த்தி நிற்கும்
விரல் தட்டினால் உடைந்திருமோ இந்த இடை
தாளம் இட்டு ஆடி அசைந்து
தேரோட்டம் போகும் உன் பின்னழகு

கட்டுக் கடங்காத அழகுனக்கு
கட்டுக் கடங்கிய தோள் உனக்கு
உனை கட்டி அணைப்பார் யார் எனைத் தவிர்த்து
கட்டி வைத்த இக் கவிதை இது
உன் காதோராம் கேட்டருமோ

தலைப்பே போதும்...

உலகெங்கும் தமிழ்மணம் வீசவேண்டும். தமிழ்மக்களின் தனித்தன்மையான கலாச்சாரம் பரவ வேண்டுமென்று தமிழர்கள் பாடினாலும், கூறித்திரிந்தாலும் இன்று உலகெங்கும் சிதறிச்சின்னாபின்னமாக வாழும் தமிழ்மக்கள் எமது மொழியையும், கலாச்சாரத்தையும் வெளிநாட்டு நவநாகரிக மோகத்தால் காற்றிலே பறக்கவிடுவதைத்தான் காணமுடிகின்றது.

ஆனால் சிலர் எமது மொழியையும் கலாச்சாரத்தையும் பேணிக்காப்பதில் மும்மரமாக செயற்படுகின்றார்கள் என்றால் மிகையாகாது. அந்த நல்ல உள்ளங்களிலே திரு. R. இரவிசங்கரும் அடங்குகின்றார்.

பிராம்பேர்ட் "தமிழ்நாதம்" சஞ்சிகைக்காக இவர் படைக்கும் கவிதைகளுக்கு நான் படம் வரையும்போது இவரது கவிதைகளை படித்து ருசித்திருக்கிறேன்.

ஒருபாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் போதும் என்பது போல இவரது கவிதைத் தொகுப்பிற்கு கவிதையான "முள் மீது தூங்கும் ரோஜாக்கள்" என்ற முத்தான தலைப்பே போதும்.

இந்த மணம் வீசும் கவிதைமலர்களை தொகுத்து மாலையாக வெளியிடும் எண்ணம் எமது பதிப்பகத்திற்கு இருந்தது. ஆனால் ஐரோப்பிய நேரநெருக்கடி காரணமாக இன்று அவரது சொந்த முயற்சியாலேயே இந்த நூல் வெளிவருவதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

சேகர்

சுந்தரநி பதிப்பகம்